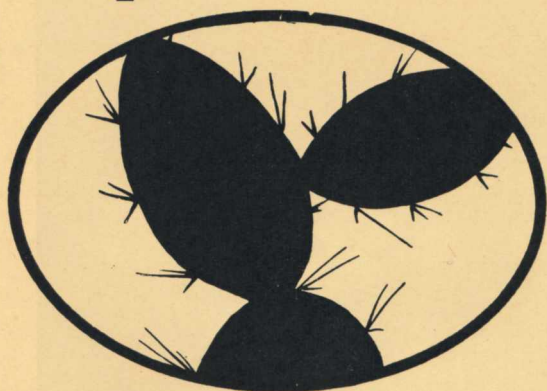

SUCCULENTA

Nederlandse Vereniging van Liefhebbers
van Cactussen en andere Vetplanten

Nummer 6

Nov. – December 1949

Redactie-adres;

A. J. A. Uitewaal, Alex. Boersstraat 25 huis Amsterdam

Secretariaat:

Mevr. J. Grullemans – v. Berghem, Heereweg 19, Lisse

KENT U deze foto nog?

Lang voor de oorlog ontvingen wij onderstaande foto van een Negerhandje in bloei!

Daarna kregen wij nog brieven over bloeiende Negerhandjes.

Al deze schrijvers waren POKON-gebruikers. U zult zeggen, hoe is dat nu mogelijk, dat Cactussen niet alleen

goed groeien maar ook bloeien door POKON. In grote lijnen komt het hier op neer, dat in POKON veel bloei-bevorderende elementen aanwezig zijn in gemakkelijk opneembare vorm.

U weet het: als U POKON in een gieter of fles doet en U vult deze met water, dan is de POKON al totaal opgelost als de gieter of fles vol is. Door de totale oplosbaarheid van POKON heeft men geen bezinksel en krijgen dus alle planten precies evenveel POKON.

Zou er nog één Succulenta-lid zijn dat geen POKON gebruikt? Zij hebben toch al lang van elkaar gehoord dat ze hun planten op POKON tracteren.

POKON IS UITSLUITEND VERKRIJGBAAR IN POEDERVORM.

Verkrijgbaar bij de Bloem- en Zaadwinkels in flessen van $\frac{1}{2}$ ons, 1 ons, 1 pond, 1 Kg.

Nederlandse Vereniging van Liefhebbers
van Cactussen en andere Vetplanten

SUCCULENTA

Haworthia margaritifera (L.) Haw. en verwante vormen.

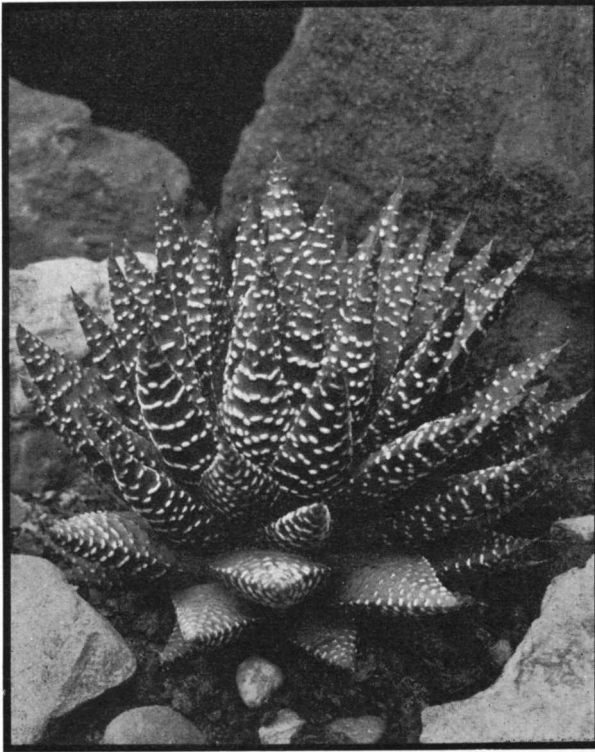
door A. J. A. Uitewaal.

HAWORTHIA'S zijn geliefde planten. Dat zeg ik niet, omdat ik mij toevallig in dit geslacht specialiseer. Wist u, dat de liefhebbers in Amerika, die een bijzondere voorkeur voor dit geslacht hebben, zich in een aparte vereniging hebben aaneengesloten en een speciaal tijdschrift uitgeven, dat bijna geheel aan Haworthia gewijd is? Ik wil niet beweren, dat een verzameling van uitsluitend Haworthia's zo bijzonder mooi is, dat zijn maar weinig collecties die zich tot één bepaald geslacht beperken; door ruimtegebrek moest ik mij ten slotte wel beperken. Wel kan men met een keur van uiteenlopende vormen een heel bijzonder en aantrekkelijk geheel samenstellen, terwijl ze ook in een gemengde collectie een welkome afwisseling vormen, waarvan de afbeelding moge getuigen, die op de reclamefolder van onze vereniging te zien is.

Sinds de publicatie van het werk van Berger in 1908, dat 60 soorten Haworthia opsomt, is het soortental tot een meervoud daarvan gestegen, vooral door de vele publicaties van wijlen Dr. Karl v. Poellnitz, die tevens de belangstelling voor dit geslacht zeer hebben bevorderd. Een grote hoeveelheid nieuw materiaal werd en wordt trouwens nog steeds uit Z. Afrika geïmporteerd (vooral door buitenlandse liefhebbers), zodat in de collecties veel nieuwe beschreven, zowel als onbeschreven vormen te vinden zijn. Zo veel, dat men er bijna geen raad meer mee weet; de vormenrijkdom van dit geslacht schijnt onuitputtelijk te zijn, het gebeurt maar weinig, dat twee planten volkomen aan elkander gelijk zijn.

Men heeft echter zo langzamerhand wel ingezien, dat men nieuwe soorten gecreëerd heeft op kenmerken, die erg labiel bleken te zijn, en het is daarom zeer de vraag of deze nog langer als specifieke kenmerken in aanmerking mogen komen. Wij zijn gewend alles wat uiterlijk op elkaar lijkt bijeen te brengen, alles wat afwijkt te scheiden. Van het begrip „soort” is geen vast omliggende definitie te geven, alleen reeds om het feit, dat planten nu eenmaal geen statische eenheden zijn, en we met haar variabiliteit en haar veranderingen in de loop der ontwikkeling rekening hebben te houden. Zo lang we niet met zekerheid weten, welke kenmerken voldoende constant zijn om als soortkenmerk in aanmerking te komen, zo lang rust ook de hele onderverdeling op drijfzand. De kennis van Haworthia's is momenteel op een punt gekomen, waarin wij naar wegen moeten zoeken om dit ge-

slacht op een steviger basis te classificeren. Wij zelf hebben die gezocht in de richting van de bloeiwijze. Ofschoon de bloeiwijze van *Haworthia* zeer eenvormig heet te zijn, zijn duidelijke verschillen te constateren. Op grond van bloemkenmerken mocht het mij gelukken dit geslacht in twee goed te onderscheiden groepen te verdelen, n.l. een groep, waarvan de bloemen ter hoogte van het vruchtbeginsel driehoekig in doorsnede zijn, en een andere groep, waarvan de bloemen op dezelfde hoogte zeshoekig in doorsnede zijn. *) Interessant daarbij is, dat bloem- en habitus-kenmerken met

Haw. margaritifera var. minima.

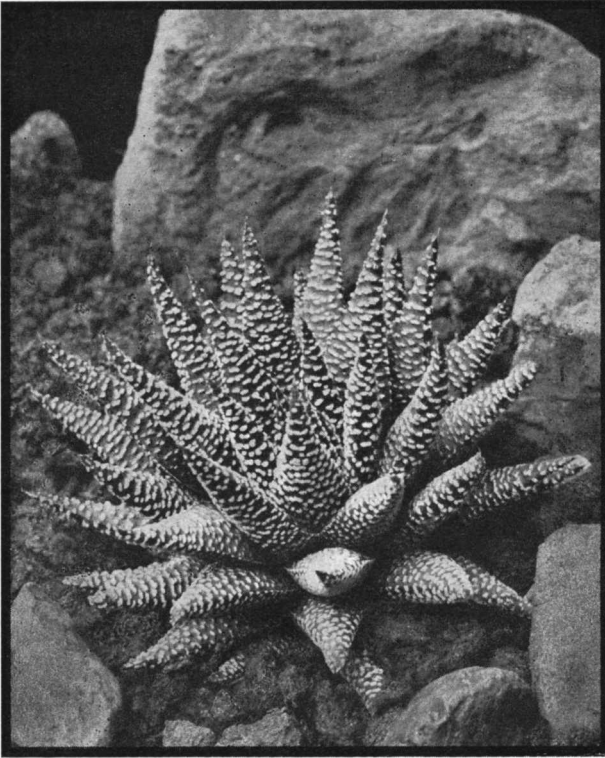
elkander correleren. Wanneer U een plant voor U heeft met weke, min of meer doorzichtige bladeren, kunt U er van te voren zeker van zijn, dat ze een driehoekige bloem bezitten, wanneer de bladeren lederachtig taai en ondoorzichtig zijn, dat ze met een zeshoekige bloem zal bloeien. Dit is op zich zelf niets vreemds.

Kunt U niet een *Haworthia* van een *Gasteria*, een *Gasteria* van een *Aloë* onderscheiden zonder de bloem gezien te hebben? En zelfs omgekeerd in grote trekken de plantengroep omschrijven, waartoe de bloeiwijze van *Haworthia*, *Gasteria* of *Aloë* behoort? Er is dus ongetwijfeld een zekere

*) Uitvoerig in „Desert Plant Life” 1947, pp. 133–36.

correlatie tussen habitus en bloeiwijze. Zoals algemeen wordt aangenomen, zijn de kenmerken van de bloeiwijze het beste gefixeerd en dienen dus, zo mogelijk, voor een onderverdeling in de eerste plaats in aanmerking te komen.

Waarom deze uitvoerige inleiding? Om duidelijk te maken, dat we bij een soortbepaling er vaak niet al te veel waarde aan moeten hechten, als het een of ander habituskenmerk van de beschrijving afwijkt, maar dat we gerust met een zekere speelruimte rekening mogen houden. Hoe ver we met die

Haw. marg. v. minima subv. polyphylla.

speelruimte gaan mogen, kan men alleen door oplettende bestudering en nauwkeurige observatie leren.

Om de soortbepaling te vergemakkelijken is het genus *Haworthia* onderverdeeld in groepen, genaamd secties; de planten van elke sectie hebben bepaalde kenmerken gemeen. Een van deze secties (we houden ons voorlopig nog aan de oude indeling) is die der *Margaritiferae*, d.i. der pareldragende. Het zijn stamloze of zeer kortstammige planten, welker lederachtig taaie, ondoorzichtige bladeren in spiraalvorm geplaatst zijn en beiderzijds of alleen aan de onderzijde zijn voorzien van wratten of tuberkels, die vaak paarlachtig wit, soms krijt wit maar ook groenachtig of groen kunnen zijn. In grote trekken zou men deze sectie weer in twee subsecties kunnen onder-

verdelen. De ene subsectie bevattende eivormige tot breed-driehoekige bladeren met vrij grote tuberkels, de bloemstengel tamelijk dik en stevig, de bloemen in 'n dichte tros, groenachtig, met korte, weinig teruggekromde slippen; de andere met meer lancetvormige tot priemvormige bladeren en met kleine tuberkeltjes, de bloemstengel dun en slap, de bloemen in een losse tros, witachtig, met langer en sterker teruggekromde slippen. Een zuivere lijn tussen deze beide groepen is niet te trekken; dat kan men, naar het schijnt, in de plantkunde ook trouwens zelden of nooit. Mijn *Haworthia Poellnitziana* b.v. is een plant, (zie C. en V. 1939, p. 137), die een tussenplaats inneemt: lancetvormige, lang toegespitste bladeren met naar verhouding grote tuberkels. Tot voor kort was dit de enige mij bekende uitzondering, maar vorig jaar kreeg ik nog ander, soortgelijk materiaal toegezonden; op de duur zullen deze ongetwijfeld een derde, intermediaire groep gaan vormen.

Tot de eerste der door ons hierboven genoemde groeperingen behoort o.a. *H. margaritifera*; van deze soort en haar voornaamste variëteiten geven wij hieronder een sleutel:

A. Bladeren aan beide zijden met vele tuberkels:

- a. tub. groot en sterk verheven, tamelijk ver uiteen;
blad. eiv.-driehoekig, toegespitst, \pm opgericht-
ingebogen, 7–8 cm lang, ca 3 cm breed: . *H. margaritifera* (L.) Haw.

b. tub. kleiner en dichter oopen:

1. blad. langw.-driehoekig, de jongere opgericht
teruggebogen, de oudere sterk (horizontaal)
afstaand (en zo een open rozet vormend) 7–8
cm lang, ca. 2 cm breed; tub. verstrooid, niet
ineenvloeiend: *var. minor* (Ait.) Uitew.
(= oude *var. erecta*)

2. blad. eiv.-driehoekig, de jongere enigszins in-
gebogen, de oudere schuin afstaand (en zo een
 \pm gesloten rozet vormend), 5–6 cm lang,
ca. 2 cm breed; tub. dikwijls in \pm onregel-
matige dwarsrijen, nu en dan ineenvloeiend:

var. minima (Ait.) Uitew.
(= oude *var. granata*)

B. Bladeren op de bovenzijde met weinig of geen tuberkels:

- a. tub. groot en sterk verheven; blad. langw.-eivor-
mig, 7–10 cm lang: *var. maxima* (Haw.) Uitew.
(= oude *var. semimargaritifera*)

- b. tub. middelmatig groot, minder sterk verheven,
die op de bovenz. vaak groenachtig; blad. eiv.-
driehoekig, 5–6½ cm lang: *var. corallina* Bak.

Wij hebben de oude, ingeburgerde, maar onwettige namen in de sleutel niet willen verwaarlozen en daarom tussen haakjes toegevoegd. Wij geven het Salm-Dyck gaarne toe, wanneer deze in zijn monographie zegt, dat namen als major, minor, minima etc. ons zo betrekkelijk weinig houvast geven, maar deze hebben hier nu eenmaal prioriteitsrechten en die dienen we te respecteren. Overigens was de abusievelijk aan de *var. erecta* gegeven be-

naming zeer misleidend, omdat bij deze vorm de bladeren zich juist het sterkst uiteenspreiden. De sleutel van Berger en die van v. Poellnitz zijn in dit opzicht dan ook foutief opgesteld.

Wij hopen mettertijd van al de in onze sleutel genoemde planten een foto te brengen, ditmaal geven we een afbeelding van de variëteit *minima* en haar subvariëteit *polyphylla* (Haw.). Het zijn werkelijk paarden, deze prachtige planten; U ziet ze heus niet elke dag!

Vooral verheugt het mij U de laatstgenoemde vorm te kunnen tonen; deze schitterende plant werd mij ter determinering door de heer J. W. Dodson, een bekend Amerikaans specialist, toegezonden; onmiddellijk herinnerde ik mij de afbeelding van deze vorm in Salm-Dyck's monographie, waarmee ze opvallend goed overeenkomt. Het verschil tussen deze subvariëteit en de variëteit zelf is gelegen in de kleinere en minder brede, maar vooral naar de top duidelijk versmalde bladeren, verder zijn de tuberkels iets kleiner en is hun aantal groter. Salm zegt, dat deze vorm slechts karig spruit (van tussen de bladeren uit), terwijl ons exemplaar daar juist gelukkig vrijgevig mee is. De *var. minima* van onze foto, zou men volmaakter kunnen wensen, de parls n.l. wat dichter opeen geplaatst; maar, zoals ik reeds gezegd heb, zelden ontmoet men exemplaren, die absoluut en volkomen aan de beschrijving of afbeelding van de typische plant beantwoorden. Goede afbeeldingen van de *var. minima* vindt men onder de onwettige benaming *var. granata* o.m. in „Succ.” '29 p. 134 en '38, p. 51.

Over de bloeiwijze van *H. margaritifera*, trouwens over die van de gehele sectie Margaritiferae heb ik reeds kort het een en ander gezegd. Daaraan wil ik nog toevoegen, dat de beide hier afgebeelde vormen de breedste bracteeën bezitten van de hele sectie, n.l. bijna 4 mm, ze zijn aan de randen witachtig, vliezig gegolfd en hebben een stijve, brede, groene middennerf.

Contributieverhoging.

HET was ongetwijfeld geen grote verrassing, dat op de laatste Algemene Vergadering te Amsterdam bovengenoemd onderwerp ter sprake kwam. In 1948 werd het te 's-Gravenhage behandeld, doch in verband met de te verwachten groei van het ledental werd het voorstel tot contributieverhoging na ampele bespreking ingetrokken met de bepaling, dat indien mocht blijken, dat de groei van het ledental niet aan de verwachtingen beantwoordde de contributie verhoogd zou moeten worden. De Voorzitter achtte het niet verantwoord de tijdens de oorlog gekweekte reserve waarvan in '49 slechts een klein restant was overgebleven, geheel op te maken, waardoor de financiële basis van de Vereniging op een zwakke fundering zou komen te staan.

Op de laatste Algemene Vergadering is de knoop doorgemaakt. De contributie wordt met ingang van 1 Januari 1950 gebracht van f 4.— op f 5.— per jaar. Er werden ter vergadering, zoals te verwachten was, vele bezwaren aangevoerd. Hoewel de contributie slechts van 8 cent tot 10 cent per week wordt verhoogd achtten sommigen deze verhoging een onoverkomelijk bezwaar.

Is deze verhoging dan onredelijk? Integendeel — geen enkele vereniging kan tegenwoordig met een contributieverhoging van f 4.— volstaan, zelfs verenigingen niet, die niet eens een tijdschrift uitgeven. In de regel ligt de contributie ver boven die van Succulenta. Men moet bedenken, dat men voor f 5.— per jaar een goed tijdschrift ontvangt, dat men in de gelegenheid is zaad te kopen tegen geringe prijs, welk geld weer besteed wordt voor het orgaan. Men ontvangt op verzoek gratis adviezen en een goede bibliotheek staat de leden ten dienste. Kent U een Vereniging die zoveel biedt voor f 5.— per jaar?

Laten wij allen, leden van Succulenta, het kleine offer, dat van ons gevraagd wordt, met vreugde brengen. Het komt uitsluitend onze liefhebberij ten goede.

Succulent of niet?

door K. Kramer.

HET artikel over *Tradescantia navicularis* Ortg. van de heer Berkhout in het Sept.-Oct. nummer van Succulenta begint met de zinsnede: „Haast bij iedere succulentenliefhebber treft men planten aan, die eigenlijk in de verzameling niet thuishoren”. De schrijver is blijkbaar van mening, dat deze *Tradescantia* in 't geheel geen, of althans geen succulent in de eigenlijke zin van het woord, is. Anatomisch onderzoek van het blad leert de onjuistheid hiervan. Reeds macroscopisch kunnen wij op een dwarsdoorsnede van het blad twee zeer verschillende lagen onderscheiden (fig. 1): een dunne groene

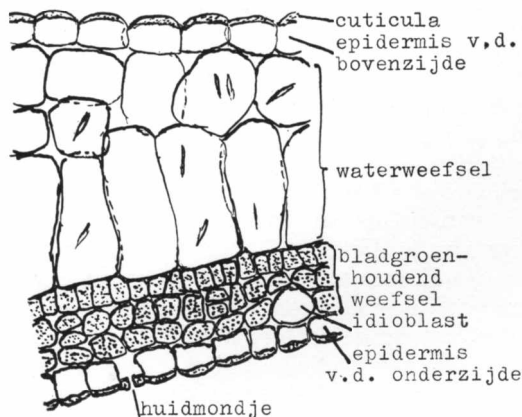

Fig. 2

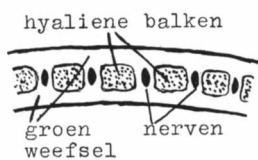

Fig. 3

Fig. 1

Fig. 1. Schematische dw.doorsnede door het blad van *Trad. navicularis*. Fig. 2. Dwarse doorsnede door hetzelfde blad ca. 35 x vergroot. Fig. 3. Schematische dw.doorsnede door het blad van *Hippeastrum spec.* (In de schema's is het waterweefsel gestippeld).

laag langs de onderkant, en erboven een zeer dikke, kleurloze, doorschijnende laag, die 4/5 of meer van de dikte van het blad in beslag neemt. Onder het microscoop zien wij (fig. 2), dat deze laag is opgebouwd uit zeer grote, hyaliene cellen, welke bijna alleen water bevatten, daarnaast nog naalden van calciumoxalaat. Het protoplasmalaagje is dun en wandstandig. Dit weefsel krimpt sterk, als de plant gebrek aan water krijgt, waardoor het blad overlans wordt samengevouwen, wat voor beperking van de verdamping niet zonder belang zal zijn.

De groene onderkant toont ons 3–5 lagen van regelmatig gevormde cellen,

welke bijzonder rijk aan bladgroenkorrels zijn. De holten tussen de cellen zijn heel nauw, evenals de z.g.n. inwendige ademholte onder de huidmondjes. Zij zijn, in tegenstelling met vele andere succulenten, niet ingezonken, en zijn uiteraard geheel tot de onderkant beperkt. In de onderste laag groene cellen vinden wij af en toe een grotere „lege” cel (in de fig. „idioblast” genoemd). Deze cellen veroorzaken de witte tekening onder op het blad. Misschien spelen zij een rol bij de terugkaatsing van zonlicht, dat hierop valt. (Het van boven invallende licht wordt door het hyaliene weefsel reeds verzwakt).

Beide zijden van het blad zijn bedekt met een laag kleurloze epidermiscellen, die een opvallend dikke, papilleuze cuticula *) bezitten.

De plant vertoont dus, met haar dikke cuticula en het uitgebreide waterweefsel in de bladen, een typische succulentenstructuur. Ook de stengel is heel saprijk, doch dit kenmerk komt eveneens bij vele niet-succulenten voor en is dus weinig typerend.

Een andere plant, waarvan men eerder kan zeggen, dat zij niet in onze verzamelingen thuishoort, is *Haemanthus albiflos*, aan velen bekend onder de naam „poederkwast”. Het typische weefsel, dat alleen voor het bewaren van water dient (en dat doorgaans als criterium voor echte succulentie wordt beschouwd, zie mijn artikel in Succulenta no. 6, 1947), ontbreekt hier geheel. De bladcellen zijn weliswaar naar verhouding vrij arm aan bladgroen en bevatten veel water, en dit geldt nog meer voor de buitenste lagen van de bol, doch als men dit nog een succulente bouw wil noemen, dan vat men dit begrip wel heel ruim op.

Een nauwe verwant, de *Amaryllis* (*Hippeastrum*) zou met meer recht succulent genoemd kunnen worden, daar tussen de bladnerven in balken van kleurloze, waterhoudende cellen liggen (fig. 3). Doch deze plant verliest in de droge tijd haar bladen, wat bij *Haemanthus* niet het geval is, en teert dan op de watervoorraad in haar bol, zoals alle bolgewassen.

Tenslotte nog een derde „dubieuze” succulent, de liaan *Hoya carnosa*. Ook zij hoort tot de moeilijke tussengevallen, waarbij echt waterweefsel ontbreekt, doch waar een gedeelte van de bladcellen (in dit geval de meer onderaan gelegen lagen, waardoor de bovenkant donkerder groen is dan de benedenzijde) arm aan chlorophyl en vrij rijk aan water is. De huidmondjes zijn, evenals bij *Tradescantia*, tot de onderkant beperkt en liggen aan de oppervlakte; de cuticula is weer papilleus en verdikt. De stengel bevat (evenals het blad) veel taaie vezels, wat voor de trekvastheid van een klimplant van belang is. Speciale succulentenkenmerken zijn in de stengel niet aanwezig. Hoewel zij in het blad niet geheel ontbreken, staat de bescherming tegen uitdroging toch veel meer op de voorgrond, wat wij trouwens ook bij andere klimplanten uit onze succulentverzamelingen zien, zoals *Testudinaria* en enige *Peireskia*'s. Al met al kan *Hoya carnosa* toch zeker aanspraak maken op de naam „half-succulent”, terwijl dat naar mijn mening bij het bolgewas *Haemanthus albiflos* nauwelijks het geval is.

Natuurlijk zal dit alles niemand beletten, de „onttroonde” succulenten in zijn verzameling op te nemen, want, zoals de heer Berkhout terecht opmerkt, „een beetje afwisseling is vaak gewenst”.

*) Note: De cuticula is een structureloos, wasachtig laagje, dat bij de meeste organen van de plant de opperhuidcellen aan de buitenkant bedekt.

Uit de praktijk

DE groei van onze cactussen staat thans over het algemeen stil. Houdt ze vooral droog. Er sneuvelen des winters veel meer planten door te veel dan door te weinig water.

Indien men zijn planten 's winters in huis moet plaatsen, zette men ze in een licht doch onverwarmd vertrek, dat bij strenge koude vorstvrij kan worden gehouden. Breng uw cactussen bij voorkeur niet in een normaal verwarmde kamer. Een temperatuur boven 42° is te hoog en zet de planten aan tot een te vroege groei. Men krijgt dan slecht gevormde, zwakke exemplaren en men zal er veel verloren zien gaan. Jonge zaailingen en andere kleine planten geve men geen water. Plaatst ze op een lichte tochtvrije plaats, zoveel mogelijk bij elkander en spant er een vel celophaan over ten einde te voorkomen, dat zij met een stoflaag worden bedekt.

Voor verzamelaars, die hun planten in een kasje buiten laten overwinteren, verdient het aanbeveling alleen dan de verwarming aan te zetten, wanneer de potkluiten nog te vochtig zijn of als er kans op bevriezen bestaat. Indien zij goed droog zijn kunnen cactussen wel wat koude verdragen. Wanneer men beschikt over voldoende stroo- of rietmatten, zal men in ons land een cactuskas in de regel niet eerder behoeven te verwarmen dan einde December.

Stel uw planten zo op, dat zij niet te dicht bij de wanden van de kas staan. Vaak wordt de turfmoel juist aan de buitenzijden van de bedding te vochtig en het wortelgestel van de daar opgestelde exemplaren heeft dan te veel te lijden.

Omring bij strenge koude de kas aan de buitenzijden met rietmatten op zodanige wijze, dat tussen dekkingsmateriaal en glas een ruimte van circa 3 cm overblijft. Leg op uw kas zo mogelijk stromatten en rol daar uw rietmatten overheen. Indien daarna aan de binnenzijden van de kas tussen glas en planten nog wat dubbele kranten worden aangebracht of — beter nog — strocarton wordt geplaatst, zodat de staande wanden niet meer zichtbaar zijn, en over de planten voor zover mogelijk nog wat kranten worden gelegd, is de kans op vorstschade, zelfs indien uw verwarmingstoestel u onverwacht gedurende enige uren in de steek mocht laten, vrijwel uitgesloten. Het is voor cactussen — uitzonderd *Echinocereus*-soorten — over het algemeen niet bepaald nadelig indien zij tot half Februari gedurende enige weken achtereen weinig licht ontvangen. In ieder geval is het beter, dat zij bij strenge koude, goed gedekt, wat donker staan, dan dat zij lichter opgesteld een gemakkelijke prooi worden van de vorst.

Het is, vooral voor goed droog gehouden planten welke in de natuur op grote hoogte groeien, behoudens uitzonderingen, niet bezwaarlijk indien zij in de kas op een wat koudere plaats staan. *Rebutia*'s en *Lobivia*'s zullen zelfs veel beter bloeien, dan indien zij dicht bij de verwarming worden opgesteld. Hetzelfde geldt voor *Chamaecereus Silvestrii* en de meeste *Mamillaria*'s. *Cephalocereus*, *Pilocereus* e.d. kunnen slecht koude verdragen. Groene planten zijn, behalve enkele uitzonderingen, gevoeliger voor koude dan de andere. Sommige cactussen, bijv. *Etus Grusonii* krijgen op een te koude standplaats lelijke grauwe plekken, welke de planten vaak gedurende lange tijd ontsieren. *Echinocereus* heeft graag een temperatuur van plm. 45°. Plaatst de voor koude gevoelige planten wat dichter bij de verwarming dan de andere soorten.

Het verdient aanbeveling zogenaamd winterharde *Opuntia*'s, *Sempervivums*, e.d. tegen regen en sneeuw te beschermen door ze met een bekisting te omgeven en daarop een ruit te leggen.

De groei van de hier te lande gekweekte vetplanten, welke voor een groot gedeelte afkomstig zijn van het Zuidelijk halfrond, staat in de winter niet geheel stil. Het is daarom gewenst ze wat lichter op te stellen voor de ramen van een min of meer verwarmd vertrek en ze af en toe een weinig water te geven. Ook des winters en in het vroege voorjaar bloeiende cactussen, zoals *Epiphyllum*, *Rhipsalis* en *Phyllocactus* vragen een afwijkende behandeling. De eerste twee dienen, voor zover zij knop hebben gezet of bloeien, wat vochtig te worden gehouden. De potkluit van *Phyllo*'s mag nimmer geheel uitdrogen.

Doet u mee aan de „ledenwinwedstrijd?“ De mooie prijzen staan reeds op u te wachten! In het eerstvolgend nummer wordt de uitslag bekend gemaakt voor de maanden September en October. Wat zal het gezicht van de even verdienstelijke als gelukkige winnaar(es) stralen als hij (zij) de mooie prijs ontvangt.

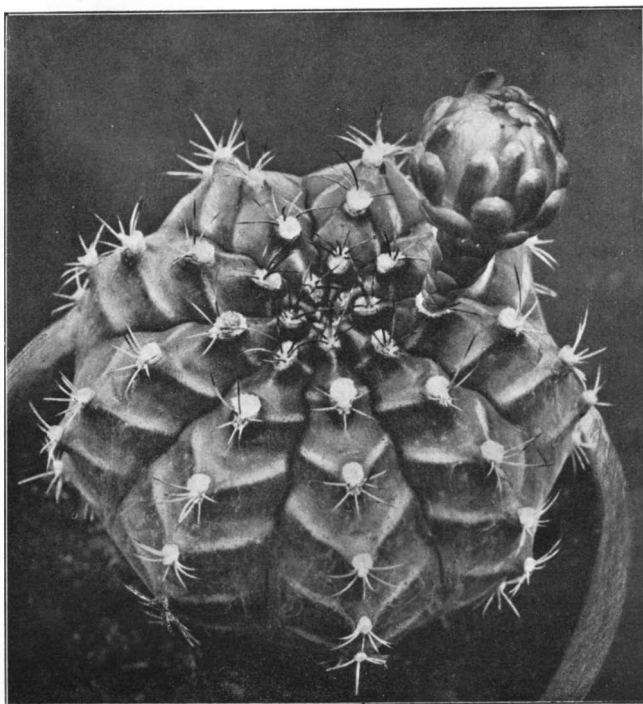
P. F. Diemel.

GYMNOCALYCIUM MIHANOVICHII EN HAAR VARIËTEITEN.

Echinocactus Mihanovichii Fric et Gürke in: Monatschrift für Kakteenkunde, 1905, p.p. 142/143.

PLANT: 2–3 cm hoog en 4–6 cm in doorsnede, grijsgroen, soms iets roodachtig overwaasd; top plat en iets ingezonken, niet gebocheld, nauwelijks bedoornd en kaal.

RIBBEN: 8, breed, in doorsnede breed driehoekig, tamelijk stomp, zeer platte groeven tussen de areolen; vanuit de areolen lopen, door hun lichtere kleur goed te onderscheiden, dwarsribben; areolen 10–12 mm van elkaar, 1–2 mm in doorsnede, zeer kort vuilwit vilt.

Gymnocalycium Mihanovichii

(foto: De Laet).

DOORNS: gewoonlijk 5, soms 6, waarvan later dikwijls enkele afvallen, gewoonlijk 2 paar langere schuin naar boven en naar onderen, één loodrecht naar beneden, de zesde, indien aanwezig naar boven gericht; alle eerst recht afstaand, later tegen de plant liggend en gebogen, jong grijsgeel met rode punt, geleidelijk aan grijs wordend, de langste 1 cm; geen middendoorn (volgens *W e r d e r m a n n* komen op de oude originele plant dikwijls middendoorns voor).

BLOEM: a. knop: rond de top, roodachtig, kaal; b. vruchtbeginsel: vrij slank, langwerpig, 11–13 mm lang; c. buis: cilindrisch, naar boven iets wijder, 2 cm lang en boven 7–8 mm in doorsnede, gewoonlijk gebogen, glanzend lichtgroen, naar smaragdgroen overgaand, kaal; schubjes halfcirkelvormig, zittend met brede kant, 3 mm breed en 1–2 mm hoog, iets spits, groen, naar boven roserood met witachtig doorschijnende randen; d. bloem: lengte 4–4,5 cm, slank trechtvormig, 1e groep van 12–14 buitenste bloembladen breed spatelvormig, geelachtig groen, naar de punt roodachtig, 6–10 mm lang

en 5–6 mm breed; 2e groep van 12–14 buitenste bloembladen is langer en smaller, 12–15 mm lang en 4–5 mm breed, naar de punt meer olijfgroen met roodachtig waas; de 14–16 binnenste bloembladen zijn korter en smaller, 8–10 mm lang en 2–3 mm breed, lancetvormig, groen en zonder roodachtig waas; e. meeldraden: in twee groepen, de onderste ontstaat 3–4 mm boven het vruchtbeginsel, 4 mm lang, tegen de stamper aangedrukt; de 2e groep is hoger ingeplant, 6–10 mm lang, buigt zich over de stamper heen, zodat de stempels door de helmknopjes bedekt worden, alle geelachtig, bijna wit; helmknopjes lichtgeel, langwerpige, nauwelijks 1 mm lang; f. stamper: 8–9 mm lang, zeer krachtig, lichtgroen, 5 gele stempels, 4–5 mm lang en bijna tot aan de basis in tweeën gespleten.

GROEIPLAATS: Paraguay, Chaco boreal.

TOELICHTING: Bovenstaande uitvoerige beschrijving is grotendeels ontleend aan de originele diagnose. De plant werd door A. V. Fric gevonden. Zij bleek later in 1926 op de oorspronkelijke groeiplaats verdwenen te zijn. Fric vond toen de variëteit *stenogonum* ongeveer 600 km zuidelijker in de Argentijnse provincie del Chaco, bij Toro Aharuchii.

De volgende variëteiten zijn tot dusverre beschreven:

Var. Friedrichii Werdermann in *Blühende Kakteen und andere sukkulente Pflanzen*, Blatt 113, 31 October 1936.

Verschilt van het type door: hogere, naar verhouding smaller ribben, die rondom de areolen wat verdikt zijn, terwijl de areolen zelf iets zijn opgeheven; de doorns vallen gemakkelijk af en ontbreken soms geheel; de bloem is diep rose en de bloembladen zijn na de anthese meestal teruggeslagen.

Deze zeer fraaie plant komt eveneens uit de Chaco boreal en is aldaar met nog andere vormen verzameld door A. M. Friedrich, later ook door H. Blossfeld. Velen beschouwen haar als een goede soort.

Var. stenogonum Fric et Pazout: Ing. F. Pazout in *Kaktusarske Listy*, 1948, p.p. 17/19, fig. p. 17.

Verschilt van het type door: de soms meer cilindrische vorm en de grootte (10–15 cm diam.), de minder opvallende dwarsribben vooral bij volwassen planten, de 5 geelbruine slappe uitstaande randdoorns, de 6–8 cm lange, halfgesloten bloem.

Var. pirarettense Pazout in *Kaktusarske Listy*, 1948 p.p. 30/32, fig. p. 31.

Verschilt van het type door: ruwe doffe epidermis en de bleekgroene kleur, die in de volle zon roodachtig, violet of bronskleurig wordt; de 8–12 stompe ribben, de diepe en scherpe inkervingen tussen de areolen, waaronder in de vorm van een V een donkere verkleuring optreedt; de vele randdoorns, die tot 3 cm lang zijn en de ene gebogen middendoorn; de grote witte soms lichtrose bloem met donkere meeldraden en grijsgroene helmknopjes.

Deze variëteit is gekweekt uit importzaden van H. Blossfeld van 1935. Zij vraagt een droge en warme overwintering.

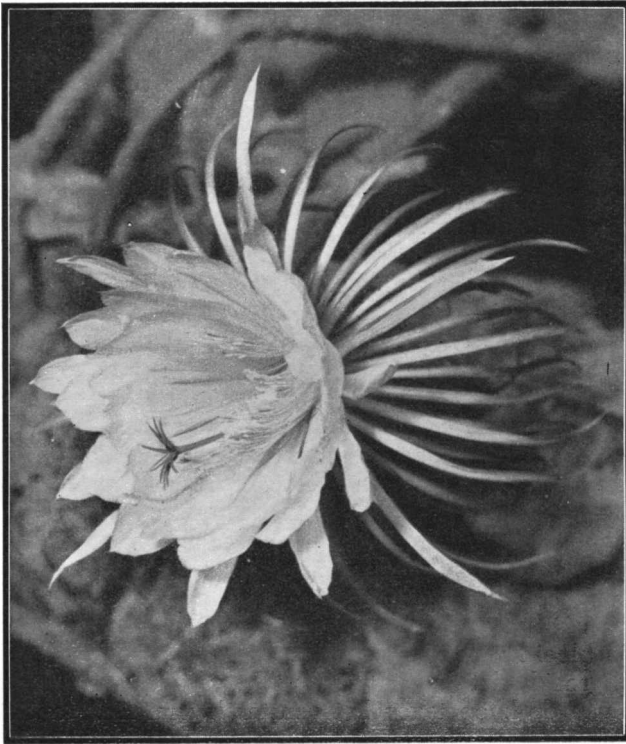
Var. melocactiformis Pazout in *Kaktusarske Listy*, 1948, p.p. 41/43, fig. p. 41.

Verschilt van het type door: groter geelgroen lichaam, dat in de volle zon rose-bruinachtig wordt, echter nimmer zo donker als de overige Mihanovichii; de 10 gladde ribben; de 2 cm lange, uitstaande randdoorns, die niet recht en stevig zijn; de wijd openstaande bloem met de vele smalle, bleekrose bloembladen en donkere meeldraden (volgens de auteur zou deze bloem met vele kenmerken op de bloem van de oude *Gymnocalycium Anisitsii* lijken, die zoals bekend is wit was en geelachtige helmknopjes heeft). De jonge planten lijken in een bepaald stadium sprekend op jonge planten van *Melocactus*. Deze variëteit is eveneens gekweekt uit importzaad van H. Blossfeld 1935. Resumerende meen ik te mogen opmerken, dat de behandelde planten zeer fraai gekleurd zijn en indien ze in het volle zonlicht met zorg gekweekt worden, tot de juweeltjes van onze verzamelingen behoren.

Het is niet onwaarschijnlijk, dat binnen enkele jaren zaad van deze variëteiten kan worden aangeboden.

A. F. H. B.

Selenicereus grandiflorus (L.) Br. & R.

Selenicereus grandiflorus.

(foto: Mevr. Grullemans).

HET was in het begin der 18e eeuw dat de *Selenicereus grandiflorus*, meer bekend als de „koningin van de nacht”, voor het eerst in Europa werd ingevoerd. Een zeldzaamheid is deze dus uit de aard der zaak niet meer. En toch, telkens weer is de bloem voor menigeen een openbaring. De plant op zichzelf kan men een vrij lelijke plant noemen; niets heeft ze wat aantrekkingskracht op de toeschouwer uitoefent. De lange, ongeveer 2 cm dikke, gevoerde stengels zijn grauw en zien er als bestoven uit. Hier en daar komen een paar luchtwortels kijken, waaruit blijkt dat zij van huis uit gewend is zich aan voorwerpen in de nabijheid vast te hechten zoals aan bomen of tegen de hellingen van rotsen. Zij zou dus eigenlijk geen aanspraak op onze belangstelling hebben ware het niet, dat deze lelijke plant uit haar dorre stengels zulke buitengewone fraaie bloemen voortbrengt.

Reeds vroeg in de zomer, meestal in de Junimaand, ziet men uit de stengel een wollige uitwas verschijnen. Hij, die dit voor de eerste maal ziet, is geneigd het voor een nieuwe loot te houden temeer daar deze uitwas, die het beginstadium is van de komende bloem, geruime tijd in die toestand blijft en niet groter wordt. Zo op het oog een stilstand, doch in het innerlijk van de plant is een hevige strijd ontstaan, er is een krachtverzameling in die

schijnbare rust, hetgeen een maand later — natuurlijk speelt zonnig weer de hoofdrol in deze ontwikkelingsperiode — op hoogst verrassende wijze zal blijken. Dan, plotseling, komt er schot in. De jonge knop rekt zich uit, er vormt zich een ronde, naar boven gezwollen buis, die men nu inderdaad als een bloemknop herkent. Sneller gaat het, de knop zwelt bij de dag, langer wordt de bloembuis, terwijl de smalle bloembladen een vuilgele kleur krijgen. En dan... de bloembladen wijken van elkaar en het lijkt er op, dat de bloem enige uren later in volle glorie zal prijken. Als het een zonnige dag is geweest is het meestal het geval, doch bij regenachtig, somber weer schijnt ze zich even te bedenken; de bloembladen sluiten zich weer en inplaats van open te gaan, wordt de knop weer vaster gesloten. Lichtschuw als zij is, wat betreft het uitspreiden van de bloem, zo afhankelijk blijkt ze toch van krachtig licht te zijn voor de voorbereiding daarvan. Neen, voor vanavond wordt het niets, morgen zal het beter lukken... als de zon meehelpt. Inderdaad, het lukt. In de namiddag herhaalt zich hetzelfde verschijnsel van het loslaten der bloembladen en nog verder zwelt de knop, nu de bloembladen zich meer van elkaar gaan verwijderen. Sprankelend spatten de bloembladen dan uiteen en slechts twee uur later staat de bloem geheel open. Een interessant schouwspel, het bekijken ten volle waard.

Men staart de bloem aan, met eerbied en bewondering. De talrijke buitenste donkergele bloembladen zijn nu wijd horizontaal uitgespreid terwijl de binnenste witte bloembladen (kroon) hun verticale stand behouden en de zeer talrijke meeldraden, die de kroon in hare ontwikkeling volgden zich aan de top ombuigen, als het ware de gespleten stempel hulde brengend.

Het is een moeilijke plant om in de kamer in bloei te krijgen, doch met veel zorg en liefde lukt het wel. Een Haagse dame, die de nachtcactus meermaalen in huis in bloei kreeg, vertelde, dat de laatste week voor de bloei de knop zo hard groeide dat de pot telkens achteruit gezet moest worden, omdat de punt van de knop tegen het venster kwam. De plant stond in de slaapkamer met centrale verwarming voor een raam op het Zuid-Oosten. Op 24 Juni was de knop 32 cm lang, op 25 Juni des middags 4 uur 34 cm. Des morgens begon de knop aan de punt los te gaan, om 6 uur 's avonds was deze 10 cm open; om 7 uur was de bloem open, om 8 uur geheel open. 's Avonds van 11 uur tot half 12 was de bloem op haar mooist en geurde zeer sterk, om 1 uur 's nachts begon de bloem dicht te gaan en om half 3 was zij totaal dicht en behoorde het wonder van een bloeiende nachtcactus weer tot het verleden.

v. d. V.

Van de Redactie.

Wij stellen ons voor in het vervolg in elk nummer een verklaring te geven van de daarin voorkomende vreemde plantennamen, althans wanneer en voor zo ver de ruimte het toelaat. Wij zullen ons daarom vaak moeten beperken tot het geven van de verklaring van die namen, welke wij menen voor onze leden van het meeste nut te zijn. Met het oog op de juiste uitspraak zal dat deel van de plantennaam, waar het accent op valt, op een opvallende wijze in de druk worden aangegeven. Mede aan de

hand van enkele in voorbereiding zijnde artikelen hopen we onze leden zo geleidelijk in de planteterminologie in te wijden en daarmee aan een al vaker geuite wens tegemoet te komen.

* * *

Naar aanleiding van het artikel van de heer Die mel over het enten van Cactussen ontvingen we enkele opmerkingen over het gebruik van *Cereus Spachianus*. De volgende keer hopen wij hierop nader in te gaan.

Enige duizenden Ohm weerstand voor onze Succulenten.

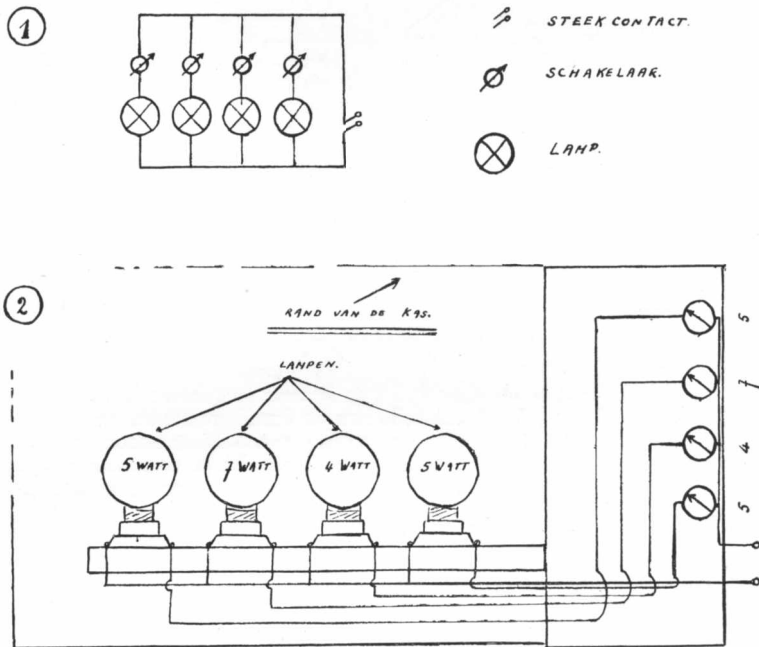
BODEMWARMTTE is wel een zeer voorname factor bij het zaaien van Succulenten, temeer daar men dan de temperatuur naar willekeur kan regelen. „Hoe” is echter dikwijls een zeer groot vraagteken.

Na het lezen van het artikel „Bodemwarmte bij het zaaien van Mesems” door Dr. H. W. de Boer, Succ. 48, blz. 18, ben ik begonnen te zoeken naar een andere oplossing, want op de schoorsteen is er bij ons geen plaats en een centrale verwarming hebben wij niet. Wanneer men geen al te grote installatie verlangt kan men het zaakje zelf goed opknappen. Ik heb dan een kleine broeikas ontworpen om cactussen te zaaien met elektrische verwarming, zonder dat er al te grote kosten mede gepaard gingen.

In October 1948 had ik mij zaad van *Cereus peruvianus* en van de var. *monstruosa* aangeschaft bij C. Backeberg, in Duitsland. Ze werden begin November '48 gezaaid en na een paar dagen stonden nagenoeg alle boven. Na de winter waren het al flinke kereltjes geworden, die er nu schitterend uitzien.

Aan de hand van onderstaande tekeningen en bijbehorende gegevens zal het eventuele liefhebbers niet moeilijk vallen ook een kleine broeikas te bezitten.

Eerste model; zie fig. 1 en fig. 2.

Afmetingen: kleine vierkante kas van 35 × 35 cm en ongeveer 25 cm hoog. Een zaai-teil (30 × 30 cm) wordt geplaatst in een plat zinken bakje en daaronder dan lampen angebracht.

Benodigheden:

- 1 lamp van 4 Watt (nachtpitje of veilleuse genaamd)
- 2 lampen van 5 Watt idem
- 1 lamp van 7 Watt idem

Deze lampen worden parallel geschakeld, zie schematische tekening nr. 1, nu kan men

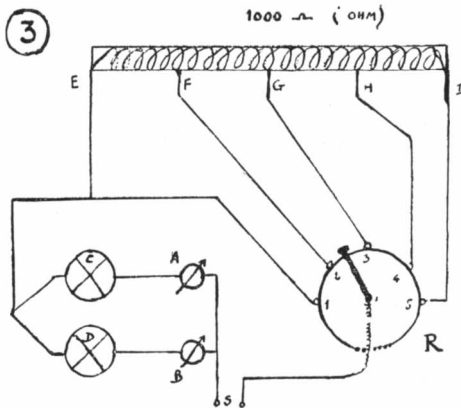
een willekeurig aantal lampen doen branden en alzo de wattage regelen. De afgestane warmte is evenredig met de gebruikte wattage. Men kan dus bekomen: 4, 5, 7, 9, 10, 11, 12, 14, 16, 17 en 21 Watt.

Ik heb ongeveer 3 maanden aan één stuk gestookt, het gemiddelde verbruik was 7 à 9 Watt, zelden 10, echter nooit meer.

Wanneer b.v. lampen van samen 9 Watt brandden (4 + 5) en de temperatuur was een of twee graden te laag, werd dit verbeterd met de lamp van 4 Watt uit te schakelen en in de plaats de tweede lamp van 5 Watt aan te steken, dus $5 + 5 = 10$ Watt. Met de vier aangehaalde lampen kan men de temperatuur regelen tot op één graad na!

Figuur nr. 2 geeft de ligging in werkelijkheid van de draden en de plaatsing der lampen. Bij een kamertemperatuur van ongeveer 11° Celcius bekwam ik, wanneer er bij wijze van proef 21 Watt brandde, ongeveer 34° Celcius!

Laat echter nooit tijdens de nacht de zaailingen over aan de warmte van slechts een enkele lamp. De lampen moeten bij het zaaien maanden aan een stuk branden en het kan dan al eens voorkomen dat er een doorbrandt en dan staan de kleintjes in de kou. Overdag merkt men het snel, maar het is net of lampen een voorliefde hebben om 's nachts uit te gaan!

Tweede model; zie fig. 3.

Afmetingen: 50 cm lang, 20 cm breed en ongeveer 35 cm hoog. Het is meer geschikt om 's winters de tere soorten in te houden, zoals de Mesems, die in de winter vochtiger moeten staan en daardoor een weinig warmte nodig hebben. De mogelijkheden van het 2e model en het gebruik zijn veel praktischer, maar ook een weinig ingewikkelder om in elkaar te steken. Kan vanzelfsprekend ook gebruikt worden om te zaaien.

Benodigdheden:

- 1e. 1 weerstand van 1000 Ohm (1000 Ohm is berekend voor een netspanning van 110 Volt).
- 2e. 1 lamp van 5 Watt (nachtpitje)
- 3e. 1 lamp van 10 Watt (idem)
- 4e. 1 regelbare schakelaar met vijf aftakkingen (ik geloof niet dat zulke in

de handel zijn, heb hem daarom zelf gemaakt. 5e. een paar dagen geduld om alles aan te koppelen.

Ditmaal staan de lampen onderling parallel en in serie met de weerstand van 1000 Ohm. B.v. schakelaar van lamp 5 Watt aanstellen en de draaibare schakelaar „R” op punt of aftakking nr. 3, dan gaat de stroom door de lamp van 5 Watt alsook door de helft van de weerstand afgetakt langs de klem G (de weerstand ziet er uit als een porseleinen buis, 15 cm lang, met draad omwonden en met klemmen voor de aftakking, op schets nr. 3 gemerkt met E, F, G, H en I).

De lamp van 5 Watt brandt nu niet meer op volle kracht omdat de stroom nog een andere weerstand hoeft door te gaan (in serie), in het aangehaalde geval is het nuttig Wattverbruik nog maar ongeveer 4 Watt. Voor de andere standen zie hieronder.

Mogelijkheden met deze wijze.

Lamp 5 Watt aan + $1/4$ van de weerstand = $\pm 4,5$ Watt (aftakking 2)
 Lamp 5 Watt aan + $1/2$ van de weerstand = ± 4 Watt (aftakking 3) enz.

Alle mogelijke standen met hun verbruik in Watt.

A. de beide lampen aan

en de draaibare schakelaar op	5	geeft ongeveer	6,5	Watt.
„ „ „ „ „ 4	„	„	7,5	„
„ „ „ „ „ 3	„	„	9	„
„ „ „ „ „ 2	„	„	12	„
„ „ „ „ „ 1	„	„	15	„

B. de lamp van 5 Watt aan (schakelaar lamp 10 Watt UIT)			
en de draaibare schakelaar op	5	geeft ongeveer	3 Watt.
„ „ „ „ „	4	„ „	3,5 „
„ „ „ „ „	3	„ „	4 „
„ „ „ „ „	2	„ „	4,5 „
„ „ „ „ „	1	juist	5 „

C. de lamp van 10 Watt aan (schakelaar lamp 5 Watt UIT)			
en de draaibare schakelaar op	5	geeft ongeveer	5,5 Watt.
„ „ „ „ „	4	„ „	6 „
„ „ „ „ „	3	„ „	7 „
„ „ „ „ „	2	„ „	8 „
„ „ „ „ „	1	juist	10 „

Met simpel te draaien tot de volgende aftakking op de schakelaar „R” verandert de warmte. Men kan dus regelen van ± 3 Watt tot max. 15 Watt.

Bij een andere netspanning dient natuurlijk de weerstand van 1000 Ohm ook aangepast, de lampen van 5 of 10 Watt zijn altijd zo, dat ze op de netspanning kunnen ingeschakeld worden, op dit punt is dus niets te veranderen.

Hoe groter *k*as hoe kleiner het warmte effect. Denkt men genoeg te hebben aan een Wattage van 3 tot 5 Watt, kan men natuurlijk werken met enkel een lamp van 5 Watt plus de vijf aftakkingen.

Echter altijd zorg dragen de lampen zoveel mogelijk in het midden aan te brengen, ook de weerstand van 1000 Ohm (ongeveer 12 Watt) geeft warmte af. Is trouwens te beschouwen als een derde lamp!!

Het is in ieder geval, naar mijn mening, een oplossing om ofwel kleine hoeveelheden met succes te zaaien, ofwel tere soorten met een zekere gerustheid te laten overwinteren. Zij die zouden trachten zo'n ding te maken wens ik alle succes en welslagen, zij die eventueel iets meer zouden wensen te weten, voor bijkomende inlichtingen enz. schrijven aan ondergeteekende en als er geen hoogdravende wiskunde mede gepaard gaat zult U wel een antwoord bekomen.

W. Goemaes,
Heirmanstraat nr. 1 Deurne-Zuid.
Antwerpen — België.

Jubileumkianken.

„Floralia” schrijft onder de titel „Wij feliciteren Succulenta” o.m. dat onze vereniging een keur van liefhebbers verenigt en uitstekend werk verricht. „Dat de redactie in goede handen is, toont elke bladzijde van het feestnummer, dat uitstekende technische artikelen bevat, naast andere over de historie van de vereniging.”

Het „Vakblad voor de Bloemisterij” geeft van ons jubileum met vreugde kennis, „want het werk, dat deze vereniging in het belang van de succulente planten verricht heeft, is zeer groot. De liefhebberij werd gestimuleerd en in goede banen geleid; vele jaren lang werden tal van lezingen en voordrachten gehouden, waardoor de kennis van deze merkwaardige gewassen zeer bevorderd werd. Het orgaan kan zich meten met de beste tijdschriften in het buitenland op dit gebied. Wie de jaargangen van Succulenta doorbladert, zal zeker enthousiast worden.”

„Desert Plant Life” — een Amerikaans tijdschrift dat ons bijzonder vriendelijk gezind schijnt — wijdt onder de titel „Congratulations” eveneens een kort artikelje aan

ons 30-jarig bestaan. Het meent, dat iedereen wel tevreden kan zijn met ons luxueuze jubileumnummer met zijn 36 pagina's en 15 fraaie afbeeldingen en besluit met de wens: Dat de Nederl. Ver. van Liefh. van Cactussen e.a. Vetplanten moge groeien en bloeien!

Onze trouwe medewerker de heer H. H e r r e te Stellenbosch schreef: „Tot dusver het ek Succulenta altijd gekrij en geniet dit elke slag weer! U werk goed daar en ek hoop, die die volgende 30 jare net so sal verder gewerk word. Wat sou van die wetenskap van die vetplante geword het sonder die liefhebbers en hul werk in die verband daarmee. Ons sou nog lank nie daar wees, waar ons vandag is!”

* * *

Wie onzer heeft niet iemand ontmoet, die zei: „Cactussen! Die vreselijke dingen”. Met een paraphrase van een uitspraak van een bekend Grieks filosoof zouden we kunnen zeggen: Zij houden niet van cactussen omdat zij ze niet kennen, zij kennen ze niet, omdat zij er niet van houden.

Verenigingsnieuws

AFD. 's-GRAVENHAGE.

Op de laatst gehouden bijeenkomst van de Kring 's-Gravenhage, welke druk bezocht was, werd door de heer C. Bommeljé een zeer interessante serie gekleurde lantaarnplaatjes van planten uit eigen collectie vertoond. De fraaie plaatjes, opgenomen door de heer Piet Cossee, gaven een uitstekend beeld van hetgeen door een ervaren liefhebber bereikt kan worden.

AFDELING HAARLEM.

De afdeling Haarlem heeft in de maand September een van haar oudste en trouwste leden verloren. Mevrouw C. F. Cramer—Niemeier is na een ziekbed van enkele maanden in de ouderdom van 80 jaar van ons heengegaan. Met haar reeds eerder overleden echtgenoot was zij een van de leden, die het initiatief namen tot oprichting der afdeling. Tot op het laatst was zij val interesse voor onze liefhebberij. Op onze jaarlijkse vergadering te Amsterdam was zij beide dagen aanwezig. De leden van de afd. Haarlem weten, wat Mevr. Cramer voor de afdeling betekende. Wij gedenken haar in dankbare herinnering.

J. Grullemans—v. Berghem,
Voorz.

AFD. NIJMEGEN.

Op 15 Sept. j.l. hield de afdeling Nijmegen een ledenvergadering. Br. Aquilas-Wouters was zo welwillend een aantal kleurenfoto's van bloeiende planten uit eigen collectie te projecteren, waarbij hij bij iedere foto een toelichting gaf, hetgeen zeer leerzaam was. Hierdoor hebben wij weer gezien wat te bereiken is met goede planten en een juiste kweekwijze.

Een van de leden stelde een aantal planten beschikbaar, welke onder de aanwezigenden werden verdeeld. Wij hadden een goede avond.

A. Boers, Secretaris.

NIEUWE LEDEN:

H. Romers, Jekerstraat 60, Utrecht.

V. E. H. O'Herne, B.P.M.-Hzn., Batavia, Indonesia.

W. Latooy, Roomburgerweg 3, Leiden.

B. de Boer, Borchsatelaan 101, Hillegerberg.

Nagekomen afschrijvingen:

Abcoude: J. C. Rooswinkel; Amersfoort: Th. Hassing; Amsterdam: F. van den Berg, B. Bruinsma, F. Fels Jr., Mevr. Kurvers, Mevr. de Rek; Haarlem: H.

Groeneveld; Leiden: R. Nagtegaal; Tilburg: J. B. J. van Weereld; Utrecht: C. J. Dekker; Dr. S. de Jongh, Haarlem N.

BEKROONDE LEDEN.

Op de te Rotterdam-Zuid gehouden tentoonstelling van bloemen en planten, werd de heer Koppers voor zijn inzending cactussen een eerste prijs, zijnde een zilveren medaille der Gemeente Rotterdam, toegekend.

— Ter gelegenheid van de grote Westlandse tentoonstelling van fruit, groente en bloemen te Naaldwijk werd de fraaie inzending van ons lid, de heer Bouwman bekroond met een gouden medaille.

Vragenrubriek.

De heer M. te A. schrijft: „Ik bezit enkele vrij oude planten, waarvan de nieuwe groei te smal is in verhouding tot de afmetingen van de plant. De top van de plant loopt spits toe en verliest de normale bolvorm. Trekt dit later bij, is deze fout te corrigeren, b.v. door de plant dicht onder het glas te plaatsen of is de fout onherstelbaar?”

Antwoord:

Wanneer uw plant, 's zomers een spitse top heeft gekregen, welke top dus in plaats van rond tapvormig is geworden, dan heeft de plant te donker gestaan. Een cactus die genoeg licht en genoeg zon heeft, groeit in de zomer niet taps.

Groeiende uw plant 's winters door dan werd de top te spichtig door gebrek aan licht en als een gevolg van het feit dat de plant haar noodzakelijke rustperiode niet heeft gehad. Als cactussen 's winters doorgroeien door te veel water en te veel warmte dan krijgen ze een langgerekte top en dan ziet zelfs een Lithops of een Conophytum kans een peenvorm aan te nemen. Behandelt men ze daarna zoals het behoort, dan zullen ze vaak de normale vorm terug krijgen.

Wanneer cactussen 's winters donker staan maar men houdt ze kurkdroog dan zullen ze niet groeien en dus ook geen slechte vormen vertonen. De meeste kassen in ons land zijn 's winters vochtig, ook al geven we de planten geen water; houdt u daarom in de herfst stipt aan hetgeen de heer Diemel in het Sept.-Octobernummer schreef over het luchten en het watergeven en bereidt daardoor uw planten voor op haar winterslaap.

Zorg dat de temperatuur in uw kas des winters niet te hoog wordt, wanneer het niet vriest, lucht dan ook 's winters zo lang als de zon schijnt.

J. J. E. v. d. Th.

Flinke sortering

Cactussen en andere Vetplanten

bij **W. J. van Kempen**

★

Driehuizerweg 327 - Brakkestein, Nijmegen - Telef. 23377

Financieel overzicht 1948.

ONTVANGSTEN

Saldo per 1 Jan. 1948		f 2.457,53
Nog geïnde contr. 1947		„ 49,70
Nog geïnde advert. 1947		„ 20,50
Verkoop oude jaarg. in 1947	„	112,77
Geïnde contrib. 1948		„ 1.502,70
Geïnde advert. 1948		„ 64,50
Verkoop oude jaargangen	„	31,20
Extra bijdragen		
buitenl. tijdschr.	„	60,—
Toevallige baten		„ 45,—
Reeds binnengekomen		
Contributie 1949	„	49,65
Idem idem 1950		„ 7,65
Zaadverkoop Hana, Nijkerk		
(Zie tegenb. Clichéfonds ..	„	1,35
		f 4.402,55

UITGAVEN

Onkosten en portis		
Besturen 1947	f	133,66
Idem Bibliotheek 1947		„ 12,37
Gewone drukkosten 1947	..	„ 97,21
Drukk. Succulenta 1947		„ 777,58
Idem idem 1948		„ 1.277,35
Gewone drukkosten 1948	..	„ 310,11
Vergaderkosten		„ 29,20
Onkosten bestuur 1948		„ 18,59
Verschuldigd recht		
postkwitanties	„	10,20
Chequéboekje Girodienst	..	„ 0,60
Terugstorting afd. contr.		
Mej. I. Posthuma	„	1,50
Tegenboeking Clichéfonds		
Hana, Nijkerk	„	1,35
Saldo per 31 Dec. 1948		„ 1.732,83
		f 4.402,55

Bovenstaand financieel overzicht aan de hand van de boeken en bescheiden van de penningmeester nagezien en accoord bevonden.

(w.g.) J. B. JANSEN.

Amsterdam, 29 Juli 1949.

(„) L. J. BANNINK.

Bestuursmededelingen

Leden, die hun lidmaatschap niet wensen te bestendigen, worden, om moeilijkheden te voorkomen, er aan herinnerd, dat het lidmaatschap moet worden opgezegd **vóór 1 December** aan het secretariaat of aan het bestuur van de afdeling (Art. 7 Huish. Regl.).

Afdelingssecretarissen worden vriendelijk verzocht aan het einde van het jaar, het secretariaat te willen toezenden een ledenlijst en een verslag der werkzaamheden in het afgelopen jaar.

Abusievelijk werd in het Juli/Augustus nummer 1949 bij de afschrijvingen vermeldt, de heer J. A. van Tilburg te Dordrecht.

SECRETARESE.

LEDENBIJEENKOMST

Op 11 en 12 Maart 1950 zal bij voldoende deelneming in de jeugdherberg „De Grasheuvel” te Amersfoort de beloofde bijeenkomst van Succulenta plaats vinden.

Het zal een samenkomst zijn van Succulentenvrienden; er zullen goede leerzame voordrachten worden gehouden met gelegenheid tot gedachtenwisseling. De kosten van een verblijf vanaf Zaterdagmiddag tot Zondagmiddag zijn f 3.50 p.p., logies en maaltijden inbegrepen. Het aantal deelnemers moet 40 à 50 bedragen.

Men wordt verzocht zich op te geven bij de Voorzitter van Succulenta vóór 1 December a.s.

**import
export**

Cactussen en andere Succulenten

telefoon 332556
postrekening 172446

F. Jansen Leyweg 24
's-Gravenhage, post Loosduinen

Succulenten

J. KROON
Cactuskweker

Kwekerij: Veurseweg 64-66 - Postadres: Donklaan 17, Voorschoten.

ZAADVERKOOP AANBIEDING TEN BATE VAN HET CLICHEFONDS.

1. <i>Astrophytum myriostigma</i> . f 0,35	29. <i>Mammillaria chionocephala</i> . „ 0,25
2. — <i>myriostigma</i>	30. — <i>rhodantha</i> „ 0,20
var. <i>columnaris</i> „ 0,35	31. <i>Echinopsis multiplex</i> „ 0,20
3. — <i>asterias</i> „ 0,35	32. <i>Pseudo-echinopsis aurea</i> .. „ 0,30
4. — <i>ornatum</i> var. <i>virens</i> „ 0,35	33. <i>Rebutia minuscula</i> „ 0,15
5. — <i>ornat.</i> var. <i>Mirbellii</i> „ 0,35	34. — <i>senilis</i> „ 0,20
6. — <i>capricorne</i> var. <i>senilis</i> „ 0,35	35. — <i>xanthocarpa</i> „ 0,20
7. — <i>capricorne</i> var.	36. — <i>Steinmannii</i> „ 0,20
<i>crassispina</i> „ 0,35	37. — <i>violaciflora</i> „ 0,20
8. <i>Cereus alacriportanus</i> „ 0,30	38. — <i>Wessneriana?</i> met
9. — <i>peruvianus</i> „ 0,30	lange witte doorns „ 0,20
10. <i>Pilocereus Sartorianus</i> „ 0,35	39. <i>Stenocactus Lloydii</i> „ 0,30
11. — <i>chrysacanthus</i> „ 0,35	40. <i>Duvalia reclinata</i> „ 0,30
12. — <i>Palmeri</i> „ 0,35	41. <i>Oliveranthus elegans</i> „ 0,20
13. <i>Cephalocereus polylophus</i> .. „ 0,35	42. <i>Echeveria farinosa</i> „ 0,20
14. <i>Trichocereus Spachianus</i> .. „ 0,30	43. — <i>Setchellii</i> „ 0,20
15. <i>Leuchtenbergia principis</i> .. „ 0,35	44. — <i>cotyledon</i> „ 0,20
16. <i>Echinocactus Grusonii</i> „ 0,35	45. <i>Vatter 15, gemengd</i> „ 0,35
17. <i>Notocactus submammulosus</i> .. „ 0,15	46. <i>Notocactus Leninghaussii</i> .. „ 0,35
18. — <i>Haselbergii</i> „ 0,25	47. — <i>Ottonis</i> „ 0,35
19. — <i>floricomus</i> „ 0,25	48. — <i>Haselbergii</i> „ 0,35
20. — <i>Ottonis</i> „ 0,20	49. <i>Trichocereus Straussi</i> „ 0,35
21. <i>Gymnocalycium Hennissii</i> .. „ 0,30	50. — <i>Spachianus</i> „ 0,35
22. — <i>Monvillei</i> var.	51. — <i>candicans</i> ; nieuw,
<i>brevispinum</i> „ 0,30	met paarse bloem „ 0,35
23. <i>Gymnocalycium Quehlianum</i> f 0,25	52. <i>Cereus Terscheckii</i> „ 0,35
24. — <i>gibbosum</i> „ 0,25	
25. <i>Ferocactus viridescens</i> „ 0,25	
26. — <i>coloratus</i> „ 0,25	
27. — <i>gladiatus</i> „ 0,25	
28. <i>Hamatocactus setispinus</i> .. „ 0,25	

Lithopszaad is verkrijgbaar à f 0,25 per pakje, alleen de nummers 2 — 6 — 7 — 9 — 10 — 11 — 13 — 19 — 21 — 25 — 27 — 30 — 33 — 35 — 36 — 37 — 39 — 40 — 41 — 43 en 44 voorkomende in *Succulenta* No. 1 (Jan.—Febr.) 1949.

Een volledige opgave van Mesemzaden kan niet worden gepubliceerd wegens ziekte van Dr. de Boer. Wij hopen in het volgende Succulentnummer een nieuwe lijst te plaatsen, vooral omdat dit een bewijs zal zijn, dat Dr. de Boer hersteld is.

In *Succulenta* no. 4 (Juli—Aug.) 1949, pag. 80 is geschreven, dat het zaad van *Cer. peruvianus* en *Spachianus* slecht ontkiemt. De heer Blonk deelde mede: „het zaad van *Spachianus* kwam voor 70 à 72 % op, de plantjes zijn nu 3 cm hoog, alle reden om te zeggen, dat het zaad goed is.” De heer Diemel kreeg uit één pakje 20 plantjes. Mislukking ligt dus aan de omstandigheden, niet aan het zaad. De heer de Haas geeft de raad, als het zaad niet tijdig opkomt, het een jaar in het zaadbakje te laten staan. Lees vooral hetgeen in 1947 en '48 over het zaaien van Mesems en in 1949 over het zaaien in het algemeen is geschreven.

De pakjes bevatten minstens 30 Mesem- of 20 Cactuszaden. **Toezending volgt na ontvangst van het verschuldigde bedrag** vermeerderd met f 0,15 voor verzendkosten. Verzoeken het bedrag over te maken per postwissel of door overschrijving of storting op postgirorekening 398972 ten name van Mej. J. J. E. van den Thoon te Apeldoorn. Brieven betreffende de zaadverkoop richten aan Mej. J. J. E. van den Thoon, Elburgerweg 57, Apeldoorn.